

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/23/2015
Identifikačné číslo spisu:	1002899343
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1002899343.7

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: P. I., nar. XX. septembra XXXX, bytom V., právne zastúpeného JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, v konaní o zaplatenie 1 659 695,90 Eur s príslušenstvom, o dovolaní vedľajších účastníkov na strane žalovaného v I. rade Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 5, P.O. BOX 82, Bratislava, IČO: 00 151 742, v II. rade MH Manažment, a. s., so sídlom Trnavská cesta 100, Bratislava, IČO: 50 088 033, (predtým Fond národného majetku Slovenskej republiky so sídlom Drieňová 27, Bratislava, IČO: 17 333 768) a v III. rade Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005, spoločne zastúpených JUDr. Allanom Böhmom, advokátom, Jesenského 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. apríla 2015, č. k. 3Obo/20/2014, takto

rozhodol:

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. apríla 2015, č. k. 3Obo/20/2014 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 4. marca 2014, č. k. 28Cb/2/2002-1033, ISČ: 1002899343 pripustil, aby dokonania na strane žalovaného ako vedľajší účastník v 1. rade vstúpil Slovenská republika - Ministerstvo financií SR, Štefanovičová č. 5, Bratislava, ako vedľajší účastník v 2. rade Fond národného majetku Slovenskej republiky, Drieňová č. 27, Bratislava a vedľajší účastník v 3. rade Slovenská konsolidačná banka, a. s. Cintorínska 21, Bratislava. V dôvodoch uznesenia citoval uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/25/2013, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie krajského súdu zo dňa 27. februára 2013 a vec mu vrátil na nové konanie. S poukazom na zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatoval, že vedľajší účastníci by mali právny vzťah konkretizovať uvedením právneho úkonu, prípadne ustanovením právneho predpisu, ktorým bol tvrdený právny vzťah založený. Konkretizoval podanie zo dňa 10. februára 2014 Ministerstva financií SR, FNM SR a Slovenskej konsolidačnej, a. s. Bratislava, v ktorom označiaci vedľajší účastníci predložili vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že ich právny záujem na výsledku

konania je, vzhľadom na to, že výsledok tohto súdneho konania môže viesť k vzniku povinnosti vedľajších účastníkov poskytnúť žalovanému, resp. majoritnému akcionárovi odškodné a že výsledok konania sa ich bezprostredne dotkne. Tento fakt potvrdili čestným vyhlásením z 24. februára 2014, za Ministerstvo financií SR podpísaným Ing. P. Kazimírom, podpredsedom vlády a ministrom financií SR, za Fond národného majetku SR, čestným vyhlásením zo dňa 21. februára 2012 podpísaným Ing. Báčikom predsedom výkonného výboru a Mgr. P. Kalivodom členom výkonného výboru a za Slovenskú konsolidačnú, a. s. čestným vyhlásením zo dňa 25. februára 2012. V týchto vyhláseniach sa zhodli, že dňa 18. novembra 2004 uzatvorila spoločnosť INTESA HOLDING INTERNATIONAL S.A. Luxemburg s MF SR, FNM SR a Slovenskou konsolidačnou, a. s. dohodu o urovnaní niektorých sporných nárokov vyplývajúcich zo zmlúv o kúpe akcií zo dňa 4. júla 2001 a zaviazali sa spoločnosti INTESA HOLDING INTERNATIONAL S.A. poskytnúť finančné odškodné v závislosti od výsledku určitých súdnych konaní, medzi ktorými je i súdne konanie D. I. kontra VUB, a. s., o zaplatenie 1 659 695,90 Eur a priznanie primeraného zadošťučinenia, vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 28Cb/2/2002. S odkazom na ust. § 93 ods. 1 O. s. p. krajský súd na základe predložených čestných vyhlásení mal za preukázané, že uvedené subjekty majú právny záujem na výsledku sporu a je v priamom dopade na hmotné právo. Uviedol, že právne postavenie vedľajších účastníkov bude rozhodnutím súdu priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené, ak žalovaný vo veci nebude mať úspech. Dospel k záveru, že zákonné podmienky pre pripustenie vedľajších účastníkov sú podľa ust. § 93 ods. 3 O. s. p. splnené, dôkazom čoho sú tvrdenia uvedené v čestných vyhláseniach.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 30. apríla 2015, č. k. 3Obo/20/2014, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 28Cb/2/2002-1033, ISČ: 1002899343, zo dňa 4. marca 2014 zmenil tak, že ako vedľajších účastníkov v 1. rade Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, v 2. rade Fond národného majetku Slovenskej republiky a v 3. rade Slovenská konsolidačná banka, a. s., na strane žalovaného do konania nepripustil. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa považuje za dôvodné. Zdôraznil, že v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/25/2013 (č. 1. 1009 súdneho spisu), je jednoznačne uvedené, ako by mali vedľajší účastníci konkretizovať ich vzťah, čo aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia odcitoval. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/25/2013 je taktiež zrejmé, že iba v prípade, ak si vedľajší účastníci splnia svoju povinnosť tvrdenia, môže súd pristúpiť ku skúmaniu, či označili dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Spornou otázkou podľa odvolacieho súdu preto je, či označení vedľajší účastníci si splnili povinnosť tvrdenia o konkretizovaní právneho úkonu, predložením čestných vyhlásení o tom, že uzavreli dohodu o urovnaní, z ktorej by mal byť preukázaný právny záujem vedľajších účastníkov na výsledku sporu. Z čestných vyhlásení, že uzavreli „dohodu o urovnaní“ je podľa odvolacieho súdu zrejmé iba to, že dohodu o urovnaní uzavreli, ale z tohto dôkazu nie je zrejmé, že označení vedľajší účastníci si splnili povinnosť ich tvrdenia, konkretizovať právny úkon, ktorý ich záujem na výsledku konania preukazuje. Dôkaz označený ako čestné vyhlásenie o uzatvorení dohody o urovnaní podľa odvolacieho súdu nie je preukázaním právneho záujmu na výsledku sporu a splnením predpokladov pre postup podľa § 93 O. s. p. S poukazom na § 92 ods. 1 O. s. p. odvolací súd konštatoval, že podľa judikatúry, súd spravidla nepripustí vstup do konania ďalšieho účastníka, ak by pripustenie bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti, ak predmet konania nesúvisí s osobou, ktorá má do konania vstúpiť, ak žalobca nešpecifikoval, čoho sa mieni domáhať proti osobe, ktorá má do konania vstúpiť. Predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníctva v konaní je právny záujem toho, kto chce do konania vstúpiť, na výsledku sporu. Takýto záujem má iba ten, právne postavenie ktorého bude rozhodnutím priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené. Vždy však treba, aby záujem na úspechu účastníka sporu sa opieral o konkrétne právo alebo právny vzťah k niektorému z účastníkov. Odvolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že predloženie čestného vyhlásenia o uzavretí pomenovanej dohody o urovnaní nie je možné považovať za dôkaz o preukazovanom tvrdení. Ostatnú námietku žalobcu, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený senát, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali vedľajší účastníci dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnili tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., pretože sa im v konaní odňala možnosť konať pred súdom, ďalej tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O. s. p.).

Vedľajší účastníci majú za to, že v súlade s pokynmi súdu prvého stupňa postupovali striktne v

intenciách odôvodnenia zrušovacieho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. novembra 2013, sp. zn. 3Obo/25/2013 a jasne formulovali a konkretizovali právny úkon, spoločne s jeho konkrétnym zmluvným ustanovením, ktorým bol založený zmluvný (právny) vzťah medzi vedľajšími účastníkmi a majoritným akcionárom odporcu (spol. INTESA HOLDING INTERNATIONAL S.A.), a na základe ktorého majú vedľajší účastníci právny záujem na výsledku tohto sporu (§ 93 ods. 14 O. s. p.). Za účelom riadneho preukázania existencie právneho záujmu na výsledku súdneho konania, vedľajší účastníci zároveň ako dôkaz predložili súdu prvého stupňa zhodné čestné vyhlásenia tak žalovaného, ako i vedľajších účastníkov na jeho strane. Z obsahu týchto čestných vyhlásení je podľa dovolateľov nepochybne zrejmý a určito formulovaný (konkretizovaný) konkrétny právny úkon, z ktorého je zrejmý právny záujem vedľajších účastníkov na výsledku sporu (t. j. Dohoda zo dňa 18. novembra 2004 o urovnaní niektorých sporných nárokov, vyplývajúcich zo Zmlúv o kúpe akcií zo dňa 4. júla 2001, uzatvorená medzi vedľajšími účastníkmi a spol. INTESA HOLDING INTERNATIONAL S.A. ako majoritným akcionárom odporcu), ako i jasne formulované konkrétne skutočnosti (zmluvná povinnosť vedľajších účastníkov odškodniť majoritného akcionára odporcu v prípade negatívneho výsledku tohto sporu) svedčiace o splnení podmienok stanovených v ust. § 93 O. s. p. Napriek tomu, podľa dovolateľov odvolací súd v napadnutom uznesení tieto skutočnosti nebral do úvahy a rozhodol nad rámec obsahu svojho predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia zo dňa 27. novembra 2013, čím podľa dovolateľov porušil základné právo vedľajších účastníkov na prístup k súdu a odňal im týmto svojim nesprávnym a nezákonným postupom možnosť konať pred súdom.

Vedľajší účastníci dodali, že predmetné čestné vyhlásenia predložili na základe pokynu súdu prvého stupňa, aj keď ako dôkaz na preukázanie pravdivosti ich skutkových tvrdení, navrhovali výsluch príslušných svedkov. Aj z tohto dôvodu preto nie je podľa ich názoru správne tvrdenie odvolacieho súdu v napadnutom uznesení o tom, že by si vedľajší účastníci nespĺnili povinnosť tvrdenia, resp. neunesli dôkazné bremeno svojich tvrdení. Napriek tomu odvolací súd v napadnutom uznesení v rozpore s príslušnými ustanoveniami O. s. p. konštatoval nepreukázanie zákonom stanovených podmienok prípustnosti vstupu vedľajších účastníkov do konania na strane žalovaného, čím podľa dovolateľov nedovoleným spôsobom zabránil vedľajším účastníkom v ich prístupe k súdu a tým zároveň odňal ich právo konať pred súdom.

V dovolaní vedľajší účastníci ďalej uviedli, že v prípade, ak bol odvolací súd presvedčený, že súd prvého stupňa, resp. vedľajší účastníci nepostupovali v intenciách tohto jeho predchádzajúceho (zrušujúceho) uznesenia zo dňa 27. novembra 2013, sp. zn. 3Obo/25/2013, mal z dôvodu ochrany základných práv vedľajších účastníkov (právo na spravodlivý súdny proces a prístup k súdu), predmetné uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konania a v tomto zrušujúcom uznesení podrobnejšie špecifikovať (§ 226 a § 243b ods. 4 O. s. p.), akým konkrétnym spôsobom by bolo podľa jeho názoru možné v ďalšom konaní preukázať skutočnosti tvrdené vedľajšími účastníkmi. Z tohto pohľadu ide preto o nepredvídateľné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré podľa dovolateľov nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe odvolacieho súdu (najmä vzhľadom na jeho predchádzajúce zrušovacie uznesenie zo dňa 27. novembra 2013, sp. zn. 3Obo/25/2013, jeho obsah a právny názor, ako i postup a pokyny súdu prvého stupňa pri dokazovaní tvrdení vedľajších účastníkov), a to z dôvodu, že vedľajší účastníci boli týmto postupom odvolacieho súdu zaskočení bez toho, aby im bez ich viny, bolo umožnené tvrdiť, príp. preukázať skutočnosti významné z hľadiska názoru odvolacieho súdu na splnenie podmienok vedľajšieho účastníctva v konaní (§ 93 O. s. p.).

Tým, že odvolací súd nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a uznesenie súdu prvého stupňa prekvapivo zmenil namiesto toho, aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zabránil vedľajším účastníkom k prístupu k súdu a odňal im ich právo konať pred súdom. Zároveň tým, že toto svoje rozhodnutie, tzn. rozhodnutie, prečo uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a nezrušil, dostatočným spôsobom neodôvodnil, zaviniť, že konania má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu vedľajších účastníkov uviedol, že považuje napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za správne. Má za to, že tak žalovaný, ako ani domnelí vedľajší účastníci, náležite a dostatočne nepreukázali svoje tvrdenia, týkajúce sa údajného právneho záujmu domnelých vedľajších účastníkov na výsledku sporu. Samotné tvrdenie žalovaného, resp. domnelých vedľajších účastníkov, že domnelí vedľajší účastníci majú právny záujem na výsledku sporu a táto skutočnosť vyplýva z Dohody o

urolnani niektorých sporných nárokov, vyplývajúcich zo Zmlúv o kúpe akcií zo dňa 4. júla 2001, ktorá však nemôže byť predložená konajúcemu súdu z dôvodu obchodného tajomstva, ešte podľa žalobcu nemôže mať automaticky za následok, že právny záujem domnelých vedľajších účastníkov na výsledku sporu je v skutočnosti naozaj daný. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že žalovaný a domnelí vedľajší účastníci síce v konaní označili dôkaz, ktorý by mal údajne preukazovať právny záujem domnelých vedľajších účastníkov na výsledku sporu, a to Dohodu o urolnani niektorých sporných nárokov, vyplývajúcich zo Zmlúv o kúpe akcií zo dňa 4. júla 2001, avšak tento v konaní nepredložili. Z uvedeného dôvodu preto nie je možné objektívne posúdiť pravdivosť ich tvrdení, a to, či v skutočnosti tento dôkaz vôbec existuje, resp. či je spôsobilý dostatočne preukázať právny záujem domnelých vedľajších účastníkov na výsledku sporu. Jednotlivé čestné prehlásenia, ktoré boli predložené zo strany domnelých vedľajších účastníkov a žalovaným v konaní, je podľa žalobcu možné považovať výlučne len za tvrdenia týchto osôb a samé osebe nijakým spôsobom nepreukazujú tvrdenia žalovaného a domnelých vedľajších účastníkov, podľa ktorých domnelí vedľajší účastníci majú mať právny záujem na výsledku sporu.

Žalobca zdôraznil, že skutočnosť, že žalovaný, resp. domnelí vedľajší účastníci v konaní nepredložili predmetnú dohodu, ktorá má údajne preukazovať právny záujem domnelých vedľajších účastníkov na výsledku sporu, je nutné brať na ťarchu domnelých vedľajších účastníkov, a to tak, že svoje dôkazné bremeno tým neuniesli.

Žalobca naďalej zastáva názor, že domnelí vedľajší účastníci nemajú právny záujem na výsledku sporu, a preto ani nemôžu do konania vstúpiť ako vedľajší účastníci. Nakoľko žalovaný a ani domnelí vedľajší účastníci náležite nepreukázali právny záujem domnelých vedľajších účastníkov na výsledku sporu, keďže v konaní nepredložili žiaden relevantný dôkaz, ktorý by ich tvrdenie preukazoval, rozhodnutie odvolacieho súdu o nepripustení domnelých vedľajších účastníkov do konania ako vedľajších účastníkov konania na strane žalovaného, je nutné považovať za správne. Preto žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podali včas vedľajší účastníci konania na strane žalovaného (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v ust. § 237 ods. 1 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto vád, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti uzneseniu upravuje ust. § 239 O. s. p. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych

spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

V danom prípade boli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 239 O. s. p., nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie súdu prvého stupňa zmenené tak, že ako vedľajších účastníkov v 1. rade Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, v 2. rade Fond národného majetku Slovenskej republiky a v 3. rade Slovenská konsolidačná banka, a. s., na strane žalovaného súd do konania nepripustil.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľov, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

K odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa ich názoru dôjsť i tým, odvolací súd napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 383/06).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom

ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo účastníkom konania dovoľovať posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí účastníkov konania jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozhodnutia slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétného rozhodnutia súdu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podľa dovolateľov je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, že ako vedľajší účastníci si v otázke právneho záujmu nespĺnili povinnosť tvrdenia, nedostatočne odôvodnené a považujú ho za nepredvídateľné.

Podľa § 93 ods. 1 O. s. p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 3 O. s. p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Právny záujem na výsledku konania ako podmienka možnosti vstupu do konania v pozícii vedľajšieho účastníka konania na strane niektorého z účastníkov konania nie je v Občianskom súdnom poriadku bližšie definovaný, t. j. zákonodarcu ponechal na úvahe súdu, ako bude tento pojem v jednotlivých individuálne určených prípadoch vykladať a aplikovať. Úvaha súdu pri interpretácii tohto pojmu nie je ale neobmedzená, musí totiž rešpektovať podstatu a zmysel účastníctva v kontexte s obsahom a rozsahom ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy) a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s ústavnými princípmi. Vychádzajúc z doterajšej judikatúry ústavného súdu, ako i doterajšej judikatúry všeobecných súdov možno právny záujem na výsledku konania definovať v spojení s podstatou a zmyslom inštitútu vedľajšieho účastníctva, ktorým je posilnenie postavenia účastníka, na ktorého strane vedľajší účastník do konania vstupuje, za podmienky, že objektívne existuje relevantný dôvod, z ktorého možno vyvodiť, že aj vedľajší účastník má na výsledku právny záujem. O právny záujem ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím vo veci môže byť dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka, jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva. Ust. § 93 ods. 1 O. s. p. nepodmieňuje predpoklad na úspešné uplatnenie tohto práva, t.j. vstupu do konania v postavení vedľajšieho účastníka, len existenciou právneho záujmu na výroku rozhodnutia v predmetnej právnej veci, ale existenciou akéhokoľvek právneho záujmu, t. j. aj právneho záujmu na skutkových a právnych záveroch, na ktorých je rozhodnutie v predmetnej veci založené, teda na celkovom výsledku konania (nález IV. ÚS 60/2010).

Právny záujem na výsledku konania je rozhodujúcim pojmom vedľajšieho účastníctva. Tento právny záujem je daný, ak sa výsledok konania dotkne hmotnoprávneho postavenia vedľajšieho účastníka, jeho práv a povinností v konkrétnom hmotnoprávnom vzťahu. Právny záujem na výsledku má ten, koho právne postavenie bude priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené rozsudkom vydaným v spore.

V predmetnom konaní dovolatelia v predložených čestných prehláseniach zhodne uviedli, že dňa 18. 11.

2004 uzatvorila spoločnosť INTESA HOLDING INTERNATIONAL S.A. Luxemburg (majoritný akcionár Všeobecnej úverovej banky, a. s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155) s 1/ Ministerstvom financií Slovenskej republiky, konajúci v mene Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, IČO: 00 151 742, 2/ Fondom národného majetku Slovenskej republiky, Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava, IČO: 17 333 768 a 3/ Slovenskou konsolidačnou, a. s., Cintorínska 21, 914 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, Dohodu o urovnaní niektorých sporných nárokov vyplývajúcich zo zmlúv o kúpe akcií zo dňa 04. 07. 2001.

Na základe tejto Dohody sa MF SR, FNM SR a SK, a. s., zaviazali poskytnúť INTESA HOLDING INTERNATIONAL S.A., finančné odškodnenie v závislosti od výsledku určitých - v Dohode stanovených súdnych konaní, ktorých účastníkom je, resp. bola Všeobecná úverová banka, a. s., v procesnom postavení odporcu (žalovaného). Jedným z týchto v Dohode vymedzených súdnych konaní je i súdne konanie P. I. c/a Všeobecná úverová banka, a. s., o zaplatenie 1 659 695,90 Eur a priznanie primeraného zadost'učinenia, vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb/2/2002.

Podľa § 585 ods. 1 veta prvá Obč. zák. dohodou o urovnaní môžu účastníci upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné.

Podľa § 585 ods. 3 Obč. zák. doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania.

Na základe uvedeného, pokiaľ odvolací súd bez ďalšieho dospel k záveru, že z čestných vyhlásení je zrejmé iba to, že vedľajší účastníci dohodu o urovnaní uzavreli, ale z tohto dôkazu nie je zrejmé, že označení vedľajší účastníci si splnili povinnosť ich tvrdenia, konkretizovať právny úkon, ktorý ich záujem na výsledku preukazuje, je rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrárne, nepreskúmateľné, zjavne neodôvodnené.

Vychádzajúc z vyššie uvedených aspektov, dospel tak dovolací súd k záveru, že právo dovolateľov na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v danom prípade porušené bolo.

Nepreskúmateľnosť uznesenia odvolacieho súdu, majúca za následok jeho nepresvedčivosť, je vadou konania, ktorou sa v zmysle uvedeného odníma účastníkovi možnosť riadne konať pred súdom.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu podľa ust. § 243b ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania v zmysle § 243d ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.